



ДЯВОЛИ И САМОДИВИ

Лунна нощ. Свѣтло като день. Срѣдъ полето задум-
каха тѣпани, писнаха свирки, заскачаха черни, рогати,



опашати дяволи. Летятъ самодиви въ бѣла премѣна и дълги до петитѣ коси.

Наблизо тамъ, въ ливадата край старата круша кротко пасатъ дветѣ чичо Янкулови кравици. Чичо Янкулъ, свитъ въ своя ямурлукъ,

оралъ човѣкътъ цѣлъ день, уморенъ, спѣше подъ крушата.

— Чакайте! — извика главатарътъ на дяволитѣ.

Дружината спрѣ и го заобиколи. Главатарътъ тихо зашепна. Всички запълзѣха къмъ крушата. Заобиколиха чичо Янкула. Изведнажъ писнаха свиркитѣ, задумкаха тѣпанитѣ, заскачаха дяволитѣ, заиграха самодивитѣ. Чичо Янкулъ скочи като ужиленъ, но като видѣ страшнитѣ твари, падна по очитѣ си, зави се презъ глава, затрепера. Дяволитѣ и самодивитѣ се превиваха отъ смѣхъ и бавно се отдалечиха.

На другия день се разчу изъ селото, че срѣдъ полето, подъ старата круша въ чичо Янкуловата ливада има дяволско и самодивско игрище. Самъ чичо Янкулъ презъ нощъта видѣлъ кога играели дяволи и самодиви.

— Вѣрно ли е бе, чичо Янкуле? — питатъ го селянитѣ.

— Кръстъ да нѣмамъ, ако лъжа, — кръсти се чичо Янкулъ, — съ очитѣ си ги видѣхъ. Не само самодиви, но и дяволи, ей такива рогати, опашати! — разправя чичо Янкулъ.

— А бе, да не ти се е присънило? — викатъ нѣкои.

— Какъ ще му се присъни бе, може ли на чичо Янкула да се присъни? Щомъ и дяволи е имало, вѣрно ще е. Дяволитѣ и самодивитѣ ходятъ заедно, — потвърждава Тошко.

А Тошко е главатарътъ на театралната трупа, която вечерътъ бѣше давала представление въ близкото село.